

TẬP II

Đoạt Thần Bá Vương Hoa

Đạo Duệ Khai Tạ Hoa

Hồi 6

Quyết Chiến Dưới Hoàng Hoa Lục Diệp

1.

Nơi này, lá xanh hoa vàng, cành hoa ngẩng cao, mềm mại thanh tú, khiến cho cả gió cũng trở nên ngọt ngào.

Gió nhẹ có lẽ từ trên phía núi cao thổi tới.

Dãy núi nhấp nhô mềm mại, những điểm ánh sáng chiếu xuống mặt đất làm tán phát những màn sương vụ mờ mờ, cảnh núi nhân nhật, có lẽ là vì khoảng cách ở quá xa.

Ánh mặt trời như một tấm lụa sa vàng, nhẹ nhàng rải trên hoa.

Xa xa có một căn nhà nhỏ, có một nông dân đang khom người cuốc đất.

Nhìn thấy cảnh vật xinh đẹp nhường này, Ly Ly không khỏi ồ lên một tiếng... nhưng nàng lại nghĩ đến chuyện hai kiếm thủ kinh thế hãi tục sắp quyết chiến một trận sinh tử, thì không còn tâm trạng nào mà ngắm cảnh nữa.

Một trận gió nhẹ thổi tới, những đóa hoa vàng nhỏ khẽ rung rung trong gió, giống như đang có người cười khúc khích, chạm vào những tán lá xanh nhỏ, phát ra những tiếng xào xạc xào xạc.

Trong gió còn pha tạp tiếng người nông dân đang bỏ cuốc xuống đất, còn có một con chuột đồng, đang từ dưới đất len lén thò đầu lên, đảo mắt một vòng rồi lại chui xuống, lộ một khúc đuôi ra ngoài.

Gió cũng làm lay động y phục của Tiêu Lượng và Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết bạt kiếm, động tác tự nhiên như gió nhẹ làm hoa lá phát phơ.

2.

Kiểm của Lãnh Huyết tuốt ra, Thần Kiếm Tiêu Lượng liền lùi về phía sau.

Lãnh Huyết giống như một con báo, mỗi một cơ thịt khắp toàn thân đều tràn đầy dấu chí hừng hực, chàng bắn người lao tới như một viên đạn. Nhưng Tiêu Lượng lại giống như lăng ba tiên tử ngự phong, giống như một đóa hoa bị gió thổi tung bay, y bay lên những đóa hoa cao ngang tầm ngực.

Nhưng không một cánh hoa nào rơi xuống đất.

Y giống như một dải lụa, vắt trên hoa, có lúc khẽ chạm nhẹ vào đài hoa, cuống hoa.

Lãnh Huyết vung kiếm phóng tới, phần thân trên như mũi tên rời cung, hạ bàn đạp trên cánh hoa như đạp trên mặt nước, cũng không làm gãy một cành hoa.

Thần Kiếm Tiêu Lượng thoái lui.

Lãnh Huyết tiến tới.

Hai người một tiến, một thoái, trong thoáng chốc đã đến trước cây khô.

Tiêu Lượng đã không còn chỗ nào có thể lùi được nữa, đột nhiên kiếm quang lóe lên.

Lãnh Huyết hừ nhẹ một tiếng: "Xem đây!"

Trường kiếm bất ngờ đâm vut tới.

Thân hình Tiêu Lượng chợt như đóa hoa vàng mềm mại bị gió thổi lắc lư va vào những đóa hoa bên cạnh, sau đó lại bật ngược trở lại tư thế cũ. Trong nháy mắt, Tiêu Lượng đã vòng ra sau Lãnh Huyết, tự nhiên khinh khoái như gió thổi vậy.

Lãnh Huyết đâm vào khoảng không.

Nơi Tiêu Lượng vừa đứng, biến thành cây khô.

Kiểm của Lãnh Huyết đâm vào thân cây, chỉ điểm khẽ vào, thân kiếm đã oằn lại chứ không đâm ngập vào trong.

Một chiêu này, khiến kiếm của chàng bật ngược trở lại.

Đồng thời chàng cũng đột ngột buông tay, lúc bắt lại, thì đã nắm lấy mũi kiếm.

Chuôi kiếm bắn ngược vào địch nhân phía sau.

Người sau lưng chàng là Tiêu Lượng.

Chuôi kiếm nhằm thẳng lồng ngực Tiêu Lượng phóng tới.

Tiêu Lượng vốn đã áp sát sau lưng Lãnh Huyết, nhưng một chiêu mượn lực điểm vào thân cây chuyển hướng tấn công ngược về phía sau này của chàng quá xảo diệu, nếu như không phải chuôi kiếm, thì sớm đã xuyên qua lồng ngực y rồi.

Cho dù là chuôi kiếm, nếu như Lãnh Huyết phát lực, Tiêu Lượng không chết thì cũng bị thương.

3.

Tiêu Lượng bật cười.

Một cơn gió nhẹ thổi tới, cả cánh đồng hoa khẽ rung rinh như muôn ngàn cánh tay đang vẫy vẫy.

Y nói: “Hảo kiếm pháp! Trong bốn mươi chín kiếm của ngươi không có chiêu này!”.

Nói xong liền liền ngửa mặt hắt hơi hai tiếng, miệng khẽ lẩm bẩm một bài ca, quay người lướt đi như một cơn gió.

Lãnh Huyết không biết đó là bài ca gì, nhưng ca điệu rất thân thiết, giống như ruộng đồng ở xung quanh chàng vậy, nhưng trong đó lại có mấy phần buồn thảm của kẻ giang hồ lạc phách.

Chàng chậm chậm thu kiếm.

Lúc này, một trận gió nhẹ thổi tới.

“Rắc rắc!”

Một cành cây sau lưng đã rơi xuống.

Lãnh Huyết quay người lại, nhìn vết cắt rất đều, hẳn là do một kiếm chặt đứt.

Lãnh Huyết cúi đầu dắt kiếm vào thắt lưng, rồi thắt chặt dây lưng lại, ngửa mặt đón gió, thấp giọng lẩm bẩm: “Kiếm Thần Tiêu Lượng, mong ngươi được vui vẻ!”.

Chàng nhìn khung cảnh trải dài tưởng chừng như vô tận trước mắt, ruộng đồng này là bao nhiêu công sức, mồ hôi và nước mắt của người nông dân. Chỉ có những người nông dân cần cù mới có thu hoạch - chàng luyện kiếm cũng như vậy.

Điều khác biệt chỉ là: chàng luyện kiếm, sát nhân, trừ gian, nông dân gieo cấy, chăm bón, thu hoạch. Nhưng cũng có ngoại lệ, giống như chàng gặp phải Tiêu Lượng vậy, không phải chàng không giết Tiêu Lượng mà là Tiêu Lượng không giết chàng.

Trước khi chàng kịp mượn lực phản kích Tiêu Lượng, y đã xuất kiếm.

Kiếm vượt qua chàng, chém vào cành cây.

Kiếm chém trúng cành cây, sát ý đã tận. Tiêu Lượng không giết Lãnh Huyết.

Y vốn không có ý giết Lãnh Huyết.

Y chỉ muốn hát một bài ca, hưởng thụ cái thống khoái khi được hắt hơi liên mấy cái, rồi nhẹ bước rời khỏi nơi tuyệt đẹp này.

Lãnh Huyết biết những điều này, chàng cũng cảm thấy tiếc thay cho kiếm thủ tài ba nhưng lại bị xiềng xích vô hình là tình nghĩa kềm chế, mong y được vui vẻ khoái lạc.

Ngoại trừ chàng và Tiêu Lượng, cả Ly Ly đứng đó cũng không nhìn ra trận chiến này ai thắng ai bại.

Người mù mờ nhất là nông phu kia.

Y đang canh tác thì đột nhiên nghe thấy tiếng cây gãy, nhìn thấy một nam tử lạnh lùng đạp trên ngọn hoa mà lướt đi như gió, sau đó lại thấy một đôi nam nữ đẹp tựa thiên tiên bước ra từ trong cánh đồng hoa vàng.

Y dùng ống tay áo lau tấm bùn lau mồ hôi trên trán, trong lòng thầm nghĩ: năm nay hoa nở đẹp quá, thần tiên cũng tới đây chơi nữa.

4.

Khi Lãnh Huyết và Tiêu Lượng đang đứng đối mặt nhau trong Hóa Điệp Lâu, Ngô Thiết Dục và Triệu Yên Hiệp đã phá mái ngói bay lên, chạy trên mái hiên, nhấp nhô vài cái đã ra tới căn nhà cuối cùng ở góc phố. Triệu Yên Hiệp đưa tay ra hiệu, hai người liền tung mình nhảy xuống con ngõ vắng bên dưới.

Triệu Yên Hiệp ung dung tiếp đất, khẽ huýt lên một tiếng.

Ngô Thiết Dục vội nói: “Ta nói rồi mà, ta đã có chuyện, không tiện lộ mặt”.

Triệu Yên Hiệp trả lời: “Ai biết được đám quý bộ đầu đó đến nhanh như thế chứ?”.

Hai người vừa nói với nhau được một câu, hai cánh cửa gỗ của tòa trạch viện bên cạnh đã bật mở, theo đó là một cỗ xe ngựa phóng vút ra.

Xe ngựa dừng lại trước mặt hai người trong thoáng chốc, chỉ thoáng chốc, rồi lại nghe thấy tiếng roi ngựa quất lên, xe ngựa lao vút đi!

Xe ngựa đi về đâu, không cần phải biết.

Bởi vì Ngô Thiết Dục và Triệu Yên Hiệp không lên xe.

Trong khoảnh khắc xe ngựa dừng lại đó, hai người đã nhân lúc có sự che chắn, lướt vào trong trạch viện.

Hai người vừa vào bên trong, cửa đã lập tức đóng lại.

Trạch viện này mới nhìn thì tưởng không lớn, nhưng vừa sâu lại vừa dài, Ngô Thiết Dục và Triệu Yên Hiệp đi qua những hành lang dài, mỗi một lần rẽ ngoặt, lại có người bước lên trước mở cửa sẵn.

Đến cánh cửa cuối cùng, chợt nghe có tiếng người huyên náo ồn ào, thì ra bên ngoài đã là khu chợ.

Bên cạnh là một gian phòng chứa hàng, đang vận chuyển hai mươi chiếc ang lớn đến Bắc thành.

Hai mươi ang lớn này chia lên năm cỗ xe lừa, một trong năm cỗ xe khi đến Lạc Phượng Cương thì liền nối vào một đoàn xe đưa linh cữu.

Hai người trong ang, một biến thành “tử thi” nằm trong quan tài, một kẻ biến thành hiếu tử, rong rã đi tới Thập Tự Pha, thì gặp một đoàn tiêu xa, trên kỳ hiệu viết chữ “Thẩm” lớn.

Ngô Thiết Dục và Triệu Yên Hiệp chui vào hai trong bốn mươi tám chiếc rương của tiêu cục, đi thẳng tới gần Bạch Tê Đàm thì gặp một cỗ xe ngựa khác chạy lướt qua.

Xe ngựa không dừng lại, nhưng Ngô Thiết Dục và Triệu Yên Hiệp đã nhảy vào trong xe.

Ngô Thiết Dục vào bên trong thùng xe, chỉ thấy bên trong rất rộng rãi, ôn hương sực nức, trên bàn bày đủ thứ sơn trân hải vị. Đến giờ Ngô Thiết Dục mới thở dài than: “Thì ra công tử đã chuẩn bị kỹ càng, ta phục rồi!”.

Triệu Yên Hiệp cười ha hả: “Trong năm mươi bốn vị sư phụ của ta, có hai ba người không có bản lĩnh gì đặc biệt, nhưng mấy thứ kỳ môn độn giáp với trò lẩn trốn thì thuộc hàng nhất lưu”.

Hai người nhìn nhau mà cười.

Có điều cả hai nằm mộng cũng không ngờ được, câu nói đó còn có người thứ ba nghe được.

Không chỉ có người thứ ba, mà cả người thứ tư nữa.

Người thứ ba nằm dưới gầm xe, bám chặt càng xe, tai áp sát đáy xe.

Người này đương nhiên chính là Truy Mệnh.

Còn người thứ tư, tự nhiên chính là Tập Mai Hồng.

Đương nhiên là Tập Mai Hồng được Truy Mệnh “kẹp” tới đây. Nếu không, giờ chắc nàng còn đang bận đuổi theo cỗ xe ngựa đầu tiên, đi thẳng tới Lạc Dương rồi.

Còn cỗ xe ngựa này thì đi tới Đại Văn Lý.

5.

Xe ngựa dừng lại trước cửa cốc, tổng cộng đã đi qua tám trạm canh, có điều cũng không ai kiểm tra qua cỗ xe này.

Bởi vì trong xe là Triệu Yên Hiệp, Triệu Yên Hiệp chính là chủ nhân của đám người này.

Không ai dám kiểm tra xe của chính chủ nhân mình, cho dù là vì an toàn, nhưng cũng không ai ngu ngốc đến mức vì an toàn của chủ nhân mà khiến mình cực kỳ bất an toàn.

Xe ngựa vừa dừng lại, phía trên trầm xuống một chút rồi trở lại bình thường. Hai người Triệu, Ngô đã xuống xe, Truy Mệnh nhìn theo bước chân hai người đi xa dần.

Hai người nằm dưới gầm xe bị bụi đất bám đầy, nhưng lúc này chợt ngửi thấy một mùi thơm sực nức lọt vào mũi, không nhịn được bèn hít thêm mấy hơi nữa.

Tập Mai Hồng vừa hít vào hơi mạnh, nên hít cả bụi đất vào, há miệng định hắt hơi, nhưng Truy Mệnh đã kịp vỗ nhẹ lên vai nàng, một đạo kinh lực liền cuộn cuộn đẩy vào, ép cơn hắt hơi của nàng xuống.

Tập Mai Hồng muốn hắt hơi mà không được, tức giận lườm chàng một cái, cảm thấy trên cả đoạn đường dài người ta được ngồi trên xe vừa ấm vừa êm, còn nàng thì phải khó chịu nằm dưới gầm xe vừa mệt vừa mỏi. Bình thường mỗi khi nàng ra ngoài cũng ngồi xe như vậy, đã bao giờ nghĩ đến phải nằm dưới gầm xe như thế này bao giờ đâu. Tập Mai Hồng muốn càu nhàu mấy câu, nhưng lại bị Truy Mệnh ngăn lại. Nàng thấy vậy thì bực tức lắm, thầm nghĩ: nếu không phải nể mặt người là tam sư huynh của Lãnh Huyết thì đã không thêm để ý đến người nữa rồi.

Lúc này nàng chỉ cảm thấy trong các sư huynh của Lãnh Huyết, tên tử quỷ này là đáng ghét nhất.

Nàng chỉ cảm thấy uất ức, người còn chưa đi xa, đã buông hai tay ra, định hạ xuống đất để giãn gân giãn cốt, chẳng ngờ sau lưng chợt có người thò tay ra đỡ lấy, không để nàng rơi xuống. Nàng dù sao cũng là nữ nhi, nhất thời cũng đỏ bừng cả mặt, nếu không phải là mặt nàng đang bám đầy bụi, tuyệt đối sẽ không dấu được người khác.

Nàng lập tức muốn mắng: “Làm cái gì...”.

Chẳng ngờ còn chưa thốt nên lời, đã bị người ta dùng ngón tay đặt lên môi “sù” khẽ một tiếng.

Nàng không được hắt hơi, muốn thả mình xuống đất cũng không được, lại càng không thể nói được tiếng nào, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Đến khi Ngô Thiết Dực và Triệu Yên Hiệp đi xa hẳn, xe ngựa lại hơi động dậy, Truy Mệnh mới thấp giọng nói: “Được rồi!”.

Dứt lời, bèn buông tay.

Tập Mai Hồng không kịp ứng biến, rơi “bịch” một cái xuống đất. Tuy khoảng cách không cao lắm, mặt đất lại rất mềm, chẳng hề cảm thấy đau đớn gì, nhưng cũng khiến nàng tức đến chẳng muốn động dậy. Truy Mệnh thấy tình thế không hay, đợi cho xe ngựa đi khỏi, không phải hai người đã lộ rõ nguyên hình hay sao? Thế nên chàng vội kéo Tập Mai Hồng lăn ra phía sau một ngọn đồi.

Tập Mai Hồng vừa ngồi dậy, liền giằng tay Lãnh Huyết ra, miệng quát: “Người muốn chết hả...”.

“Bách!”.

Truy Mệnh ngậy người, vội vàng thu tay lại.

Tập Mai Hồng còn định mắng chửi tiếp, Truy Mệnh lại “sù” một tiếng, vị tam tiểu thư này lại đành phải nuốt lại lời vào trong bụng, tâm trạng rất là khó chịu.

Truy Mệnh thò đầu lên khỏi đỉnh đồi, kiểm tra xem có bị người ta phát hiện không, chẳng ngờ vừa mới thò lên, cổ đã bị bám chặt, không rút xuống được.

Tập Mai Hồng tự nhiên hiếu kỳ, cũng thò đầu lên phía sau lưng Truy Mệnh, vừa nhìn nàng đã “oa” lên... nhưng mới được nửa tiếng đã bị Truy Mệnh dùng tay bịt chặt miệng lại.

Nếu không phải Ngô Thiết Dực và Triệu Yên Hiệp đã đi xa chỗ hai người ẩn nấp, và gió đang thổi mạnh, hai người sớm đã bị phát hiện rồi.

Hồi lâu sau, Truy Mệnh nhìn sang Tập Mai Hồng với ánh mắt quả trách, trong lòng thầm nghĩ: “Làm sao tứ sư để lại dây vào một nữ tử khó chịu thế này...?”.

Nhìn kỹ lại mới thấy nữ tử này mắt phụng mày ngài, những chỗ không bị dính bùn đất, làn da trắng như tuyết, hai bên chiếc mũ vẫn sẫm rỏ xuống hai lọn tóc xanh, tú lệ dị thường, lại vừa khả ái đáng yêu. Nghĩ tới đây, Truy Mệnh cũng cảm thấy nam nữ hữu biệt, nên vội vàng buông tay.

Chẳng ngờ Truy Mệnh vừa buông tay, Tập Mai Hồng đã trợn tròn mắt lên, rồi buột miệng thốt ra nửa câu còn lại: “Đẹp quá đi...”.

Truy Mệnh quỳnh lên, vội vàng nói: “Cầu xin cô đấy, tiểu cô nương... đừng có kêu lên như vậy được không...”.

Tập Mai Hồng vì thấy được cảnh đẹp bình sinh chưa bao giờ được thấy, nên cũng quên cả việc tính toán với chàng, chợt nghĩ đến mình rõ ràng đang cải dạng nam trang, còn cùng đối phương nằm dưới gầm xe cả đoạn đường dài, không thể tiết lộ thân phận cho y cười nhạo được vội vàng nghiêm mặt nói: “Cô nương cái gì, ta là đại hiệp nổi danh trên giang hồ...”.

Nàng lại nghĩ đến vừa rồi Truy Mệnh lấy cánh tay đầy bùn đất bịt miệng mình, vội vàng lấy ống tay áo lau lau, rồi mắng: “Tay chết toi, tay thối, tay bẩn!...”.

Truy Mệnh vội vàng xuống nước: “Đứng đứng, tiểu đại hiệp, lần sau cùng lắm là ta rửa tay trước rồi mới bịt miệng người chứ gì. Nơi này là long đàm hổ huyết, đứng có làm náo lên được không?”.

“Còn có lần sau sao?”.

Tập Mai Hồng vội vàng bịt miệng mình lại, thấp giọng nói: “Lần sau nói cho ta, ta tự bịt miệng mình được rồi”.

Truy Mệnh liền gật gật đầu nói luôn: “Được, được, có điều đây là hiểm địa, tiểu cô nương... tiểu đại hiệp tốt nhất đừng kêu lên là được”.

Tập Mai Hồng nghe vậy liền cười cười, lộ ra hai chiếc răng thỏ: “Sợ cái gì chứ? Hắc! Không sợ, có ta ở đây...”.

Truy Mệnh chỉ cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, vội vàng đáp: “Được, được, được, có điều...”.

Chẳng ngờ còn chưa nói hết câu thì Tập Mai Hồng đã đặt tay lên môi, “sùy” nhẹ một tiếng. Lần này ngắt lời được Truy Mệnh, nàng cảm thấy đã phục được cừu, lại chiếm được thượng phong, sau đó lại hứng khởi ấn tay vào lưng Truy Mệnh thò đầu lên nhìn trộm cảnh vật trong cốc.

Tuy không phải là lần đầu tiên, nhưng nàng vẫn cơ hồ không thể nén được, chỉ muốn thốt lên một tiếng.

“Đẹp quá đi!”.

6.

Gió thổi rì rào bên trong sơn cốc.

Làn khói lam nhàn nhạt theo gió tản dần, lững lờ lan ra trong cốc. Cốc núi này được năm vách đá cheo leo lởm chởm vây lấy, không gian thật phần u tĩnh.

Khoảng không rộng gần ngàn mẫu bên trong toàn những hoa là hoa, cả một biển hoa.

Hoa có sắc vàng rực rỡ, lá xanh mơn mẩn, cao như cây hướng dương, lá cây rẽ về hai bên, các đường gân nhỏ trên là trông giống như những con rắn nhỏ màu vàng nhạt, lại mỏng như cánh ve. Hiếm có là các bông hoa đều lớn nhỏ như nhau, lá cũng dài ngắn tương đương, cả chiều cao của cây cũng gần gần bằng nhau, tầng tầng lớp lớp. Biển hoa mênh mông dưới ánh mặt trời, toát lên một vẻ đẹp cơ hồ như thoát tục, một vẻ đẹp không thuộc về nhân thế.

Hoa vàng rực rỡ, điểm xuyên lá xanh, mỗi khi có gió thổi, cả biển hoa như gợn lên những cơn sóng vàng tuyệt mỹ, khiến ai nhìn thấy cũng phải kinh ngạc trước sự thần kỳ của tạo hóa, còn khi gió lặng, thì lại giống một tấm gấm đoạn khổng lồ, kim hoa điểm điểm, cảnh đẹp như tranh.

Tập Mai Hồng chưa từng nhìn thấy loại hoa này, nàng cũng chưa từng thấy nhiều hoa như vậy bao giờ.

Hơn nữa những bông hoa này lại giống hệt như nhau, cao thấp lớn nhỏ hầu như không sai biệt.

Nàng không biết loại hoa này có tên là gì, nhưng dù đang ngây người trước cái đẹp, trong đầu nàng vẫn có một thắc mắc: “Ngô Thiết Dục và Triệu Yên Hiệp đi cả đoạn đường xa như vậy lẽ nào để ngắm hoa?”.

- o O o -